

Sygn. akt I C 760/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Ewelina Sowińska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa **e. (...)** w **W.**

przeciwko **B. D.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 760/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego

Powód e. (...) w W. wniósł przeciwko B. G. (noszącej aktualnie nazwisko D. w wyniku zawarcia w dniu (...) związku małżeńskiego) powództwo o zapłatę kwoty 22.924,94 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwaną oraz poprzednika prawnego Bank (...) S.A. łączyła umowa bankowa z dnia 24 lipca 2001r., na podstawie której Bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy i wystawił bankowy tytuł egzekucyjny oraz wystąpił z wnioskiem o nadanie mu klauzuli wykonalności przez Sąd. W dniu 15 kwietnia 2013r. Bank (...) S.A. zawarł umowę przelewu wierzytelności z powodem. Wierzytelność objęta pozwem została ujęta w wykazie stanowiącym elektroniczny załącznik do umowy przelewu wierzytelności. Na tej podstawie powód jest uprawniony do dochodzenia wierzytelności na drodze sądowej. Istnienie po stronie pozwanej obowiązku spełnienia dochodzonego roszczenia zostało dodatkowo stwierdzone wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda. Wyjaśnił, że na dochodzoną niniejszym pozwem kwotę 22.924,94 zł składają się skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, obliczonymi na podstawie art. 482 § 1 kc.

Pozwana B. D. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składała w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z B. K. – G. w dniu 20 czerwca 2001r. umowę o użytkowanie karty kredytowej C. nr karty (...). Pozwana nie spłaciła kredytu zaciągniętego powyższą kartą oraz odsetek umownych w wysokości 37,80% rocznie liczonymi od kwoty 10.797,37 zł od dnia 17 lipca 2003r., dlatego w dniu 16 marca 2004r. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu w dniu 29 lipca 2004r. nadana została przez Sąd Rejonowy w Ś. klauzula wykonalności.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z 16.03.2004r. z klauzulą wykonalności – k. 7-8)

W dniu 15 kwietnia 2013r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem e. (...) w W. umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych powstałych na rzecz Banku wobec osób fizycznych, określonych w załączniku nr 1a do umowy sporządzonym w formie pisemnej oraz w załączniku nr 1 do umowy sporządzonym w formie elektronicznej.

W elektronicznym załączniku do umowy przelewu wierzytelności zawarta została wierzytelność wobec B. G. wynikająca z umowy z dnia 24 lipca 2001r. numer (...), na kwotę 22.924,94 zł.

(dowód: wyciąg z załącznika do umowy z 15.04.2012r. - k. 9,

odpis z KRSu – k. 13-14,

umowa sprzedaży wierzytelności z 15.04.2013r. – k. 17-19)

W dniu 22 czerwca 2016r. powód sporządził wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych, w którym oświadczył, że nabył w dniu 15 kwietnia 2013r. od Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wymagalną wierzytelność wobec dłużnika B. G. z tytułu umowy bankowej, a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 22.924,94 zł z tytułu odsetek.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych z 22.06.2016r. – k. 5,

odpis z KRS-u – k. 13-14)

W dniu 10 maja 2013r. powód sporządził pismo do pozwanej zawiadamiające o dokonany przelew wierzytelności z Bankiem (...) S.A. w W. na podstawie umowy z dnia 15 kwietnia 2013r., dotyczący wierzytelności w kwocie 22.924,94 zł z tytułu odsetek.

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności z 10.05.2013r. – k. 6,

pełnomocnictwo – k. 12,

odpis z KRSu – k. 15-16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Swoje roszczenie wobec pozwanej B. D. powód wywodzi z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013r., na podstawie której nabył od Banku (...) S.A. w W. wierzytelność pieniężną przysługującą Bankowi wobec pozwanej z tytułu umowy z dnia 24 lipca 2001r. w kwocie 22.924,94 zł.

Obowiązkiem powoda było wykazanie, co jest źródłem jego roszczenia, a uprzednio Banku, aby pozwana wiedziała, z jakiej umowy dochodzone są wobec niej roszczenia, jak też aby Sąd mógł dokonać weryfikacji zasadności powództwa.

Z wyciągu ksiąg rachunkowych powoda wynika, że źródłem zobowiązania pozwanej jest bliżej nieokreślona umowa bankowa bez daty czynności. Z bankowego tytułu egzekucyjnego wynika, że pozwana zawarła z Bankiem umowę o użytkowanie karty kredytowej w dniu 20 czerwca 2001r. nr karty (...), zaś z załącznika do umowy przelewu

wierzytelności wynika, że umowa dotycząca karty o powyższym numerze zawarta została w dniu 24 lipca 2001r. Powód nie przedłożył umowy źródłowej, aby zweryfikować faktyczną datę umowy zawartej przez pozwaną z Bankiem. Powyższe dokumenty wskazują na dwie daty – 20 czerwca 2001r. i 24 lipca 2001r. Powód nie wykazał tym samym, aby przedmiotem cesji była ta sama wierzytelność, która ujęta została w bankowym tytule egzekucyjnym z dnia 16 marca 2004r.

Powód powinien był określić dokładnie czynność bankową, z której wynika wierzytelność i zadbać procesowo, aby dokumenty w tym zakresie były spójne. Brak wykazania tej okoliczności skutkuje tym, że powód nie posiada legitymacji procesowej do żądania zapłaty, skoro przedmiotem cesji była inna czynność bankowa, aniżeli wynikająca z bankowego tytułu egzekucyjnego.

W zakresie wysokości dochodzonej kwoty, powód nie udźwignął ciężaru dowodu i w tym zakresie. Nie wykazał, jak wyliczona została kwota skapitalizowanych odsetek 22.924,94 zł. Powinien był wskazać wysokość odsetek w poszczególnych okresach ich naliczania oraz kwotę lub kwoty, od jakich były naliczane, a także jaka część tych odsetek to skapitalizowane odsetki umowne, a jaka część to skapitalizowane odsetki za opóźnienie. Brak wdania się przez pozwaną w spór nie oznacza, że dochodzona kwota nie powinna być weryfikowalna rachunkowo przez Sąd.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Z treści uzasadnienia pozwu nie wynika, żeby pozwana umowę zawarła w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanej przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Powyższe wskazuje, że powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, jak też jego wysokości.

Nie można uznać, że pozwana przyznała okoliczności nie wykazane przez powoda. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy przelewu, umowy pożyczki, przejęcie majątku Banku - nie stanowią okoliczności faktycznych podlegających uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a są wyłącznie okolicznościami prawnymi (nie – faktycznymi), od których zależy legitymacja czynna w procesie.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)